

ДОБРАЯ ЖОНКА = МУДРАЯ ЖОНКА

Незадоўга да вяселля мы з будучым мужам склалі спісы сваіх чаканняў адно ад аднаго. ...Мой галоўны страх быў звязаны з побытам. І не дзіўна: колькі сябе памятаю, чула, што добрая жонка ПАВІННА гатаваць штодзень: першае, другое і кампот. Прыклад быў навідавоку: наглядзелася на замужніх сябровак, якія стаяць каля пліты як мінімум зранку і ўвечары. Ды і бабуля Вовы некалькі разоў намякала, што ўнук вельмі любіць піражкі з капустай, а супу можна наварыць адразу столькі, каб на два дні хапіла.

Вова ж папрасіў не абмяжоўваць свабоду яго захапленням: не забараняць іграць на гітары, хадзіць на рэпетыцыі, глядзець футбол, сустракацца з сябрамі... Кажуць, што калі мужчына жэніцца, ён развітваецца са сваёй свабодай. Жарт жартам, але ў многіх сем'ях так і ёсць. Вось, напрыклад, Віталька... Раней часта хадзіў з сябрамі ў паходы, быў душой кампаніі. Цяпер жа бачым яго гады ў рады. На кожную прапанову сустрэцца знаходзіцца адгаворка: дзеці, праца, жонка... Яна, дамаседка па натуре, ледзь што — кідаецца словамі «выбірай: альбо я, альбо яны». Не разумее, што свядома абмяжоўваючы свабоду сваёй палавінкі, робіць горш у тым ліку і сабе. Бо незадаволенасць мае ўласцівае нарастаць як снежны камяк. Калі ж муж будзе адчуваць, што яго свабоду цэняць, ён, ведаю не па чутках, абавязкова аддзячыць.

Праз чатыры месяцы будзе год, як мы ажаніліся. Але Вова выконвае сваё абяцанне. Калі ў мяне няма настрою стаяць пры пліце — слова не скажа, не папракне. А пойдзе і здзівіць чарговым кулінарным эксперыmentам. Ведае, што вярнуся дадому стомленая — зварыць кашу ці патушыць гародніну. Больш за тое, нават калі я збіраюся прыгатаваць клёцкі з грыбамі або пірагі са шпінатам, што адымае нямала часу, ён кажа: «Навошта? Пасмаж лепш яйкі. А ў сэканомлены час зрабі што-небудзь для душы, пачытай, напрыклад, ці на джамбэі паіграй...» І, ведаеце, паводзіны мужа робяць чуд. Я пачала атрымліваць задавальненне ад прыгатавання ежы, бо адчуваю, што раблю гэта не таму, што ПАВІННА. А таму, што хачу паклапаціцца пра блізкага чалавека.

Я ж, на жаль, час ад часу забываюся на сваё абяцанне. Не так даўно Вова прапанаваў разам схадзіць на каток. Я спачатку згадзілася. Але, вярнуўшыся з працы, адчула такую стому, што жаданне кудысьці ісці знікла. Не б — проста адмовіцца і прапанаваць яму схадзіць без мяне, дык я чамусьці пачала абвінавачваць мужа ў тым, што ён мінулы раз на катку гуляў з хлопцамі ў хакей — замест таго, каб ездзіць са мной за ручку. У выніку, як вы здагадаліся, вечар быў крыху сапсаваны. Хоць на каток мы ўсё ж такі пайшлі.

Мудрасць (гэта факт!) прыходзіць не за дзень і нават не за восем месяцаў. Таму я працягваю выпрацоўваць ВАЖНУЮ звычку — часцей ставіць сябе на месца блізкага чалавека. Паважаць яго жаданні, а не навязваць свае. І прагаворваць кожную канфліктную сітуацыю. Каб праз 30 гадоў не атрымалася, як у прывычцы пра булку...

У дзень 30-годдзя сумеснага жыцця жонка, як звычайна, спякла булачку (яна пякла яе штораніцы, гэта было традыцыяй). За сняданкам разрэзала яе папярком, намазала маслам абедзве часткі, і, як звычайна, працягвае мужу верхнюю. Але на паўшляху яе рука спынілася. Жанчына падумала: «У дзень нашага жамчужнага вяселля я хачу з'есці гэтую румяную частку булачкі сама, я пра яе марыла 30 гадоў. У рэшце рэшт, я была ўзорнай жонкай, нарадзіла і выхавала цудоўных сыноў, вяла гаспадарку...» І вось яна падае ніжнюю частку булачкі мужу, а ў самой рука дрыжыць — як-ніяк, парушэнне 30-гадовай традыцыі. Мужчына нават прасляўіўся ад шчасця: «Які неацэнны падарунак ты зрабіла мне, дарагая! 30 гадоў я не еў сваю любімую, ніжнюю частку булачкі, бо лічыў, што яна па праве належыць табе...»

Надзея ДРЫЛА.

■ Сустрэча БЕЗ АБЦАСАЎ

Ілона ГЕРАШЧАНКА:

«ДЗЕЦІ НАРАДЖАЮЦЦА НЕ ДЛЯ БАЦЬКОЎ»

Так склалася, што наша сустрэча з заснавальніцай і дырэктарам Міжнароднага адукацыйнага клуба Global Child Ілонай ГЕРАШЧАНКАЙ адбылася ў вельмі няпросты перыяд яе жыцця. Былы муж вось ужо больш за год не дазваляе ёй бачыцца з дачкой Міланай. Відэа, якое не так даўно з'явілася ў інтэрнэце, дзе 8-гадовая дзяўчынка просіць тату дазволіць ёй абняць маму, думаю, нікога не пакінула абыхавым. Ілона сабрала амаль 10 тысяч подпісаў пад петыцыяй за вяртанне дачкі, а таксама звярнулася з адкрытым лістом у Адміністрацыю Прэзідэнта. І марыць толькі пра адно: каб «дай Бог, гэты жах хутчэй скончыўся».

Пра дно, 15 хвілін і амбіцыі

Самае страшнае для кожнай маці — працяглая расстанне са сваім дзіцем. Сёння я ўпэўнена магу сцвярджаць, што ва ўзросце да 8 годзікаў у дачкі з маці ёсць фізічная сувязь, гэта закладзена прыродай. Я вельмі глыбока перажываю разрыў. Адчуваю яго кожнай клеткай... Для мяне Мілана — гэта ўсё: сэнс, жыццё. Тое, дзеля чаго варта прачынацца раніцай, штосьці рабіць. І дзіцячы клуб свой я стварала дзеля яе. Ведаю, што мяне вельмі добра разумеюць людзі, якія самі нешта страчвалі.

Вельмі важна з кожнай трагедыі, жыццёвага ўрока рабіць высновы. Задаваць сабе пытанні: «Чаму гэта адбываецца са мной? Што я раблю не так?» І чэсна адказваць на іх. Калі высновы не зроблены, урок, лічы, прайшоў дарэмна, і ты застаўся на тым жа ўзроўні. Мне вельмі падабаецца фраза: «Каб пачаць рухацца ў іншым кірунку, чалавеку трэба спачатку дайсці да дна». Я ўжо дастала да самага дна, адштурхнулася і зрабіла свае высновы. І менавіта гэта дае мне сілы рухацца далей.

Я выходзіла замуж па каханні. Мілана — доўгачаканае і бясконца любімае намі дзіця. Мне шчыра шкада, што праз нейкі час у нашай сям'і з'явілася месца скандалам, у тым ліку і пры дачцэ. Я зра-

зумела, што ўсё, стоп. Гэта ўжо не толькі мая гісторыя. Гэта гісторыя маёй дачкі ў тым ліку. Лічу, што дзецям не трэба бачыць нешчаслівых бацькоў, сваркі, непаразуменне. Інакш яны гэта далей у свае сем'і панясуць. Я пераканана, што шчаслівыя дарослыя вырастаюць са шчаслівых дзяцей. Калі вы не можаце паказаць малечы прыклад таго, як будаваць добрыя адносіны, як паважаць адно аднаго, падтрымліваць, то лепш разысціся.

Ніколі не забараняла былому мужу бачыцца з Мілашай.

Пакуль дачка жыла са мной, тата прыводзіў з ёй амаль палову часу. Пасля таго, як ён вырашыў забраць Мілану, я не магу бабыць з ёй больш за 15 хвілін — столькі бачу дачку на перапынках у школе.

Вельмі хачу, каб мая дачка адчувала сябе шчаслівай. Таму заўсёды імкнулася дамовіцца з былым мужам. Падчас адной з апошніх размоў сказала яму: «Я разумею, што ў жыцці Міланы будуць такія непаўторныя падзеі, як выпускны, вясел-

Фота Надзеі БУЖАН.

ле, на якіх мы будзем з табой разам прысутнічаць. Давай навучымся нармальна мець зносіны дзеля нашай дачкі, думаць у першую чаргу пра дзіця, а не карміць свае амбіцыі, даказваць камусьці штосьці». На гэта ён у жорсткай форме адказаў мне: «Не, так не будзе!» Я не ведаю, чым кіруецца былы муж (гэта яго жыццё, яго выбар), але калі ён не дазваляе праводзіць час з Мілашай, мне нічога не застаецца, як звяртацца ў суд.

(Заканчэнне на 4 стар. «СГ».)

■ У вас будзе дзіця

Маленькі чамучка

Вось ужо чатыры гады на тэлеканале АНТ у рамках праграмы «Пакуль усе дома» выходзіць беларуска-расійская рубрыка «У вас будзе дзіця». За гэты час 65 малых знайшлі клепатлівых бацькоў. Спадзяёмся, што з нашай дапамогай гэтая лічба яшчэ павялічыцца. Таму працягваем знаёміць патэнцыйных усынавіцеляў і апекуноў з дзеткамі, якія больш за ўсё на свеце мараць пра сям'ю і ўтульны дом...

Пакуль што 6-гадовы Мікіта жыве ў Андрэўскім дзіцячым доме, што ў Віцебскай вобласці. «Ласкава мы называем

яго Мікітачка, — распавядае выхавальца Аксана ПУРАНКОВА. — Гэта вельмі актыўны, эмацыйны, добразычлівы і надзвычай цікавы хлопчык. Сапраўдны маленькі чамучка (усміхаецца). Ён задае вельмі шмат «чаму?» і шукае на іх адказы. Прычым на тысячу адказаў у яго зноў знаходзіцца тысяча новых пытанняў».

Развагі самога Мікіты прыемна здзіўляюць: «Я люблю гуляць з дзеткамі. Прасіць: дай мне, калі ласка, цацку. Дзяліцца трэба. Не біцца. Па чарзе трэба гуляць, не забіраць, не ламаць...».

У наступным годзе Мікіта ідзе ў школу. Хлопчык вельмі чакае той дзень, калі ён апра-не школьную форму, ранец. «Мікітачка прыйшоў да нас зусім маленькі, першым яго словам было «кніга», — узгадвае выхавальца. — З таго часу ён з кнігай не расстаецца. Самае галоўнае яго захапленне на дадзены момант — транспарт. Тэхнікам, напэўна, будзе ў будучым. Ён ужо канструе машыны новага пакалення,

гэтым дзеліцца з намі. Гэта так цікава, што іншым разам дзівімся: адкуль у такога маленькага чалавечка з'яўляецца столькі неверагодных ідэй, думак? Хачу пажадаць Мікітачку, каб у яго ў новым годзе з'явіліся клепатлівыя бацькі, якія б яго палюбілі і падзялялі яго інтарэсы».

Калі вы хочаце даведацца пра Мікіту больш, патэлефануйце па нумары (017) 284-71-51 спецыялістам Нацыянальнага цэнтра ўсынаўлення Міністэрства адукацыі. Таксама для тых, хто хоча ўсынавіць дзіця, на сайце videopassport.ru змешчаны відэакурсы, падрыхтаваныя сумесна НЦУ і творчай групай праекта